

er et Problem, der har synderlig Interesse, deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Hr. Rode Ret. Det ærede Medlem plejede i tidligere Aar at komme stærkt ind paa Kassebeholdningen. Mærkeligt nok tror jeg slet ikke, det ærede Medlem var inde derpaa ved denne Lejlighed. Men til Gængæld var det ærede Medlem stærkt inde paa Opgørelsen af den danske Stats Formue. Jeg maa tilstaa, at dette Problem interesserer mig lige som Spørgsmaalet om Kassebeholdningen overmaade lidt, ja, endnu mindre end Kassebeholdningen. Statens Formue, eller de Værdier, man stiller op som en Art Formue, det være sig Christiansborg til 48 Mill. Kr., det være sig Hospitaler, eller hvad det være vil, er jo Ting, som man nu en Gang skal have, og som man kan sætte til et eller andet Beløb, men noget som helst Udtryk for, hvad Staten evner økonomisk, mener jeg afgjort ikke, det er. Det er som med en Fabrik. En Fabrik kan være meget værd, naar Fabrikken kan bruges til det, den er lavet til; men den Dag, den ikke kan bruges til det, er den praktisk talt intet værd. Ganske paa samme Maade med det danske Samfunds Formue. Saa længe det danske Samfund er sundt, er det Maskineri, man har, noget værd, men heller ikke en eneste Dag længere.

Efter disse Bemærkninger og Udtalelser af udpræget økonomisk Natur vil jeg gerne gøre forskellige andre Bemærkninger, og jeg skal da først udtale mig en lille Smule om Landmandsbankdommen. Jeg vil her gerne udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Justitsminister ikke har udtalt noget om Dommen. Den højtærede Justitsministers Udtalelser om, at han ikke fandt Landsretsdommen tilfredsstillende, var jeg derimod ikke saa tilfreds med, idet jeg har den Opfattelse, at den højtærede Justitsminister maaske er den Person, som mindst bør udtale sig om Rigtigheden af de Domme, der fældes. Om jeg finder Dommen god eller ikke, set overfor Personerne, skal jeg ganske lade ligge. Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke mener nærer hjemme her, det er ogsaa et Spørgsmaal, hvorom jeg ikke kan udtale mig med nogen som helst Autoritet. Derimod er der visse Følger af Dommen, angaaende hvilke jeg vil stille Spørgsmaal.

Af Dommen fremgaar, at man maa ikke aflægge et urigtigt Regnskab. Dette har naturligvis aldrig været tilladt; men der kan neppe være Tvivl om, at Følgen af Dommen maa blive, at nu skal Regnskaberne, bedømte efter Bestyrelsernes bedste Overbevisning, virkelig være et Udtryk

for Værdien af Virksomheden som saadan. Jeg vil da gerne spørge, om ikke Følgen af Dommen saa maa blive, at alle Bankregnskaber i Fremtiden maa fremtræde med alle de Tab, som man venter vil komme. Der er vel ingen, der ikke har den Tro, at ikke de fleste Banker i den Periode, i hvilken vi befinder os, er fremkommet med Regnskaber, som er mere optimistiske, end maaske Ret vilde være. Og dette vil jeg i og for sig ikke mene kan siges at være helt fordømmeligt efter almindelig Praksis tidligere, idet man jo har ment som saa, at eventuelt tilkommende senere Tab, Tab, som nok kan ventes at ville komme, skal afskrives paa kommende Aars Regnskab. Jeg kan imidlertid ikke se rettere, end at Følgen af Landmandsbankdommen maa blive den, at i Fremtiden maa sligt ikke ske, og jeg vilde gerne spørge den højtærede Finansminister, hvis det er under den højtærede Finansministers Ministerium, det sorterer, om han er enig heri. (Finansministeren: Det sorterer under Handelsministeriet)

Dette er altsaa Spørgsmaalet om Opstilling af et for gunstigt Regnskab. Men det er heller ikke helt ualmindeligt, at man i Aktieselskaber opstiller et Regnskab, som gaar til den anden Side, som har skjulte Reserver, og dér maa jeg rigtignok mene, at siger Landmandsbankdommen til den ene Side, at Regnskabet ikke maa være for gunstigt, men skal være et Udtryk for de paagældendes bedste Overbevisning, saa maa det heller ikke være for daarligt. Jeg henstiller, at der ogsaa svares paa det Spørgsmaal, om min Opfattelse her er rigtig.

Saa kommer endelig de Skattespørgsmaal, som naturligt bliver en Følge af disse Regnskaber, og dér maa det dog sikkerlig være den højtærede Finansminister, jeg maa henvende mig til: Maa det da ikke blive en naturlig Konsekvens af Højesteretsdommen, at de paagældendes Indkomster — det være sig nu Selskabers eller private Personers — maa baseres paa et Regnskab, som er opgjort efter den paagældendes bedste Overbevisning? Hidtil har det ikke været ualmindeligt, ja, har maaske endda været almindeligt, at man fra Skattevæsenets Side ikke har villet anerkende Tab, før disse er konstateret. Jeg er tilbøjelig til at mene, at efter denne Dom maa den Praksis opgives, og jeg henstiller til den højtærede Finansminister at udtale sig herom. I øvrigt er jeg af den personlige Mening, at Skattevæsenet, altsaa de, der skal have Pengene, er bedst tjent med, at Tab, som